

3A АВТОРА

chitanka.info

Фьодор Александрович Абрамов е роден през 1920 година в село Веркола, Архангелска област. С родните северни краища го свързва не само биографията — тук той започва своя трудов живот, тази земя защитава на фронта край Ленинград, тук го докарват след раняването му и лечението в болницата. Със Сибир и Пинега е свързано и цялото му творчество — романи, повести, разкази.

Завършил през 1948 година филологическия факултет на Ленинградския държавен университет, а след това и аспирантура, Фьодор Абрамов работи като доцент и завеждащ катедра по руска и съветска литература.

През 1958 година в списание „Нева“ е публикувано първото му прозаично произведение — романът „Братя и сестри“. С него започва трилогията му „Пряслини“ — крупен епос за живота на руския народ, на огромната съветска страна в епохата на велик прелом в народните съдбини. Следват романите „Две зими и три лета“, публикуван през 1968 година, и „Пътища — кръстопътища“, публикуван през 1973 година. За трилогията „Пряслини“ през 1975 г. авторът е удостоен с Държавна награда на СССР.

Животът и хората на съветското село — ето какво привлича Абрамов в неговата литературна дейност, ето какво стои в центъра на неговото художествено творчество. Посветена на хората от далечното сибирско село Пекашино, на техния живот през годините на войната и непосредствено след победата, трилогията е историческо и дълбоко философско осмисляне на руския национален характер, на облика на руския съветски селянин, разкрива възникването на нова народна психология, на нови духовни и нравствени ценности, изявени в годините на изграждането на социализма и по време на гигантската битка срещу хитлерофашизма.

В романа „Братя и сестри“ Абрамов разказва за най-трудните години от войната. По нивите и ливадите на далечното северно село жени, старци и юноши, още почти деца, водят самоотвержена борба за победа над врага, за хляба на народа. Те се трудят, страдат и вярват, че веднага след войната всичко ще се измени, че хората ще бъдат по-заможни и щастливи. Авторът разкрива един свят на дълбоко индивидуални съдби и характери: старци, младежи, партийни работници и жени, жени съветски, мъченици и героини, пред които секретарят на районния комитет на партията Новожилов е готов да

„падне на колене“, на които „приживе би издигнал паметник“. Войната разкрива истинския лик на всеки човек, разкрива неподозирани сили и у най-слабите, най-жестоко покосените от всенародната беда като Ана Пряслина, показва преждевременното възмъжаване на момчетата като Миша Пряслин. Авторът сочи изворите на героизма на съветския народ и линията на фронта, която минаваше през сърцето на всеки труженик от тила.

Произведенията на Абрамов пресъздават историческия път, по който мина колхозното село от началото на войната до наши дни. В „Две зими и три лета“ се срещаме с героите, станали ни близки и скъпи от „Братя и сестри“, но вече в първите години след победата. Войната е свършила, а известия за загинали продължават да пристигат. Помръква и радостта на онези, които са дочакали близките си от фронта. А и завърналите се от войната, минали през всичките кръгове на ада, се чувстват пред вдовиците и сираците сякаш виновни, че са останали живи. Хората работят до изнемога, а разрушената страна все така поглъща лъвската част от всичко произведено, и хлябът все още е примесен с треволяк: Нужно е време и страшно напрежение на силите, за да се възстанови от пепелта разрушеното стопанство на страната. И отново цялата надежда е в онези, на които съвестта не позволява да изоставят родния колхоз, в такива като Михаил Пряслин. Войната погазва момчешките мечти на Михаил за учение и го превръща в „най-надеждния мъж“ в селото, защото възрастните са на фронта. А след войната, когато хората напъргат жили до скъсване сред тези гори и реки за една греда повече, за шепа зърно повече — тогава ли да ги изостави? И всичко добро и зло в него набъбва през тези тежки години, сближава го и го откъсва от хората, пуска дълбоки корени в този живот, без който той не може повече да диша. Михаил Пряслин се превръща в онзи тип хора стълбове на селото, които поеха на плещите си възстановяването на народното стопанство и минаха през какво ли не, за да го изправят на крака.

В третия си роман „Пътища — кръстопътища“ Абрамов разкрива дълбоките промени в партийното и стопанското ръководство на селото — обективни тенденции на новото време, на уречена на научно-техническото развитие. Той доразкрива съдбите на познатите ни герои, но особено място в този роман заема образът на първия секретар на районния комитет на партията Евдоким Подрезов. Произлязъл от

народните гълбини, той е човек твърде енергичен, възискателен. Фанатичен труженик, мъченик на дълга пред народа, Подрезов е исторически образ, героичен и драматичен едновременно. Служил наред с всички себеотрицателно на своето време, той приема мъчително назряващите след 1951 година промени в колхозното село и все пак намира сили да ги разбере. „Волевиет“ метод на ръководство на Подрезов отстъпва пред необходимостта от „преоценка на ценностите“, от научния подход към стопанските и обществено — социалните проблеми на селото.

Често наричат Фьодор Абрамов писател на „селска тематика“. И наистина, от произведенията му лъха безгранично уважение към тежкия труд на селянина, разкриват се сложните и противоречиви процеси, социални и икономически, на колхозното село. Но смисълът и съдържанието на произведенията на Фьодор Абрамов излизат далеч зад границите на селския живот. Те поставят и решават проблеми общодържавни, общочовешки.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.